

Зразок розв'язання

Тренувальні збори з лінгвістики.

Перша командна олімпіада

Словник — чорна скринька

У словнику наявні всі поширені слова та словоформи, крім таких слів, як *в, ж, з* та *й*, що не містять голосних. Словник поширюється на всі частини мови, а також на власні назви. Якщо два слова збігаються, коли проігнорувати різницю між малими та великими літерами, то першим у словнику записано слово, що є загальною назвою (всі літери малі), а другим — власну назву. В інших випадках реєстр літер при впорядкуванні слів ролі не відіграє.

Кожне слово ототожнюється зі звуковою послідовністю, що майже відповідає послідовності літер слова, але з такими винятками:

- Апостроф та дефіс не передаються безпосередньо в звуковій послідовності.
- Пари послідовних літер *дз* та *дж* утворюють окремі звуки.
- М'який знак пом'якшує попередню приголосну.
- Літери *є, і, ю, я*, що стоять на початку слова, після апострофа, дефіса, м'якого знака чи голосної літери, позначають комбінацію звука *й* та відповідного твердого голосного (*е, у, а*); якщо ці літери стоять після приголосного, вони пом'якшують його, а самі позначають лише відповідний твердий голосний.
- Літера *ї* у будь-якій позиції задає комбінацію м'якого *й'* та *и*.

«Алфавітний» порядок звуків: нульовий, *и, е, а, о, у, р, л, й, н, м, в, ф, б, п, д, т, г, к, з, х, з, с, дз, ц, ж, ш, щ, дж, ч*; при цьому кожному приголосному звуку передує його пом'якшений варіант (звук *й* укладач словника також вважає за твердий, якому передує його м'який варіант *й'*; «звук» *щ* не буде помилкою вважати комбінацією звуків *шч*). Як видно, першими йдуть голосні звуки (неогублені, далі огублені), потім сонорні, далі пари з дзвінкого та глухого (або наближені до пар звуки), які завершуються свистячими та шиплячими; у межах тієї групи, що йде між сонорними та свистячими, звуки розташовані за місцем творення від передніх до задніх.

Слова порівнюються між собою в «алфавітному» порядку: спершу починаючи від наголошеного голосного *і* до кінця слова (включно з нульовими звуками, якщо потрібно); а якщо кінцівка слів виявилася однаковою, то починаючи від лівих сусідів наголошених звуків до початку слова (якщо потрібно, з нульовими звуками) в напрямку справа наліво.

Відповідно, слово трапляється в словнику кілька разів тоді й лише тоді, коли воно має кілька варіантів наголошення.

Основне призначення словника — допомагати з пошуком рим до заданого слова. Слова, що стоять у списку поряд з потрібним, є достатньо схожими на нього, щоб утворювати з ним рими. Але добре римуватимуться не будь-які сусідні слова, а лише ті з них, що мають після наголошеної голосної однакову кількість складів. Саме кількість таких складів і є критерієм для розбиття слів на колонки.

У задачі йдеться про «Словник рим української мови» авторства Святослава Караванського. Подана тут схема розташування слів збігається з використаною у словнику, але сам словниковий запас узятो з іншого джерела.